

Malí bytostní.

Dnes jdu dál ve svém vysvětlování o bytostném a jeho působení ve stvoření. Je zapotřebí, abych při tom nejprve podal malý výhled do **blížšího** okolí pozemského člověka, což je pro pozemské chápání snazší, než nechám před vaším zrakem vycházeje shora dolů ožít veliký obraz veškerého dění.

Proto vezměme nejprve **ty** bytostné, kteří se zabývají hrubohmotností. Tito sestávají z mnoha zvláštních oddílů, vytvořených skrze druh jejich činnosti. Jsou zde například oddíly, které působí zcela nezávisle od lidských duchů a zabývají se, jsouce vedeny jen shůry, trvalým vývojem nových světových těles. Pomáhají při jejich udržování, jakož i při jejich běhu, rovněž i při jejich rozkladu tam, kde je to v přezrálosti nutné učinit, aby mohla opět nově vytvořená povstat podle prazákonů stvoření, a tak dále. To však nejsou **ty** oddíly, kterými se dnes chceme zabývat.

Jsou to oni **malí**, kterým se dnes chceme věnovat. Často jste slýchali o elfech, rusalkách, gnomech a salamandrech, kteří se zde zabývají viditelnou hrubohmotností země, jakož i stejným způsobem na všech ostatních hrubohmotných světových tělesech. Jsou nejhutnější ze všech, a proto také pro vás nejsnáze viditelní.

Vy o nich **víte**, avšak neznáte ještě jejich skutečnou práci. Domníváte se, že již alespoň víte, **čím** se zabývají; vám však schází jakákoliv znalost o tom, jakým způsobem vykonávají svou činnost a jak je prováděná bezpodmínečně tak, aby vždy odpovídala

zákonům stvoření. To vy nevíte.

A přece ještě vůbec všechno to, co nazýváte již věděním, není žádným skutečným a nedotknutelným poznáním, nýbrž jen nejistým tápáním, při kterém nastává veliký pokřik, když se tu a tam při tom něco nalezne, když se neplánovaně při tomto ohmatávání, které je pro stvoření tak nepatrné, narazí na nějaké zrnko, jehož existence je často překvapením.

Avšak ani to vám nechci dnes odhalovat, nýbrž chci nejdříve hovořit **o tom**, co **s vámi osobně** úzce souvisí, co je spojeno s vaším myšlením a s vaším konáním, abyste alespoň v **takovýchto** věcech pozvolna nabyli schopnost pečlivě pozorovat.

Tyto oddíly, o nichž vám dnes povídám, patří také k **malým** bytostným. Avšak nesmíte při tom zapomenout, že každý, i ten nejmenší mezi nimi je mimořádně **důležitý** a je ve svém působení spolehlivější než lidský duch.

S velikou přesností, kterou si ani nemůžete představit, nastává provedení přidělené práce, protože i ten zdánlivě nejnepatrnější mezi bytostnými je **jedno** s celkem, a proto i skrze něj působí síla celku, za níž stojí **jedna** vůle, podporující, posilující, chránící, vedoucí: Vůle Boží!

Tak je tomu v celém bytostném všeobecně a tak tomu mohlo, ba dokonce již dlouho **muselo** být také u vás, duchů pozdějšího stvoření rozvinutých k vědomému já.

Toto pevné spojení má samočinný následek v tom, že každý tento bytostný, který by někdy nějakým způsobem selhal, by byl ihned převahou celku vyřazen a tím zůstal odříznut. Musí

pak zakrnět, protože mu již nepřitéká žádná síla.

Všechno slabé je tímto způsobem rychle setřeseno a nedojde vůbec k tomu, aby se mohlo stát škodlivým.

Chci nyní promluvit o těchto zdánlivě jen malých, a v jejich působení přece tak velkých, které ještě vůbec neznáte a o jejichž existenci jste doposud nic nevěděli.

Avšak o jejich **působení** slyšeli jste již v mém Poselství. Vy jste to ovšem nedávali s bytostným dohromady, protože já sám jsem na to nepoukazoval, protože by to tehdy bylo ještě předčasné.

Na co jsem tehdy v krátkých větách **věcně** poukazoval, podám vám nyní v jeho skutečném působení.

Kdysi jsem říkal, že malí bytostní kolem vás jsou ovlivňováni lidským duchem a mohou podle toho vytvářet dobro, nebo dokonce i zlo.

Toto ovlivnění neděje se však v **tom** smyslu, jak si to vy představujete. Neznamená to, že byste snad mohli být **pány** nad těmito bytostmi, abyste je mohli řídit!

Zajisté se to může do určité míry tak nazvat, aniž by se řeklo něco falešného; neboť pro **vaše** pojmy a ve vaší řeči je to tím vyjádřeno správně, poněvadž všechno vidíte **ze sebe** a podle toho také usuzujete. Proto musel jsem ve svém Poselství velmi často mluvit k vám stejným způsobem, abyste mi porozuměli. Mohl jsem to **při tom** také tak učinit, poněvadž to pro vaše správné jednání v tomto případě neznamená žádný rozdíl.

Vašemu porozumění to bylo tehdy mnohem bližší, poněvadž to více odpovídalo postoji vašeho rozumu, když jsem vám řekl, že neustále svým chtěním silně ovlivňujete všechno bytostné kolem sebe a že se řídí také podle vašeho myšlení, vašeho jednání, protože jste duchovní!

To zůstává samo o sobě doslovně pravdivé, avšak důvod k tomu je jiný; neboť skutečné vedení všech tvorů, kteří stojí v zákonech tohoto stvoření, tedy žijí v Boží vůli, vychází jediné **shůry**! A k nim patří **všichni** bytostní.

Nejsou nikdy podřízeni cizímu chtění, ani dočasně. Ani ne tam, kde se vám to tak jeví.

Malí bytostní, které jsem zmínil, řídí se sice ve svém působení podle vašeho **chtění** a podle **jednání** vás lidských duchů, avšak jejich počínání přesto stojí jediné ve vůli Boží!

To je jen zdánlivá hádanka, jejíž rozluštění však není tak těžké; neboť potřebuji vám k tomu nyní ukázat jen druhou stranu než tu, z níž to **vy** všechno pozorujete.

Od vás pozorováno ovlivňujete malé bytostné vy! Pozorováno ze Světla plní však tito pouze vůli Boží, zákon! A protože každá síla k jednání může přijít vlastně jen ze Světla, tak je tato pro vás **druhá** strana **správná**!

Přesto však vezmeme pro lepší pochopení této činnosti nejdříve pohled **od vás**. Svým myšlením a svým jednáním ovlivňujete malé bytostné podle zákona tak, že duch zde ve hmotnosti působí každým chtěním tlak také na malé bytostné. Tito malí bytostní formují pak v **jenné hrubohmotnosti** všechno

to, co jim tento tlak přináší. Řekněme tedy, pozorováno od vás, provádějí všechno to, co vy chcete!

V **první** řadě to, co chcete **duchovně**. Duchovní chtění je však **cítění**! Malí bytostní to formují v jemné hrubohmotnosti, přesně podle chtění vycházejícího z ducha. Uchopí ihned vlákno, které vychází z vašeho chtění a jednání, a na konci tohoto vlákna zformují **takový** útvar, který přesně odpovídá tomuto vláknu vůle.

Takové chování je činností malých bytostných, které v jejich vlastním působení ještě neznáte.

Tímto způsobem vytváří, nebo lépe řečeno **formují** úroveň jemné hrubohmotnosti, která vás čeká, když máte přejít do jemnohmotného světa! Je to **práh** pro vaši duši, kde se podle vašich výrazů musí po pozemské smrti nejprve „očistit“, než může vstoupit do jemnohmotnosti.

Zdržení duše je tam po delší nebo kratší dobu, vždy podle jejího vnitřního uzpůsobení a podle toho, zda svými různými sklony a slabostmi silněji nebo slaběji lpěla na hrubohmotnosti.

Tato úroveň jemné hrubohmotnosti byla dosud již mnohými lidmi spatřována. Patří tedy ještě k hrubohmotnosti a je formovaná bytostnými, kteří všude připravují cestu lidského ducha.

Je pro vás důležité vědět toto: Bytostní připravují lidskému duchu, tím tedy také lidské duši a stejně tak pozemskému člověku cestu, kterou jít **musí**, ať chce nebo nechce!

Tito bytostní jsou lidmi ovlivňováni a zdánlivě i řízeni. Avšak jen zdánlivě; neboť **skutečným** řízením není při tom člověk,

nýbrž **Boží vůle**, neúprosný zákon stvoření, který tento oddíl bytostných na toto místo dosadil a řídí jejich působení v zachvívání zákona.

Skrze podobnou činnost bytostného vznikají také všechny myšlenkové formy. Zde je však při práci opět jiný oddíl a jiný druh bytostných, kteří podobně vedle prvních rozvíjí v jemné hrubohmotnosti zvláštní úroveň.

Tak vznikají při tom také krajiny, vesnice a města. Krásné i nehezké. Tedy různé druhy přesně spojené. Tedy nehezké k nehezkým, krásné ke krásným, odpovídající stejnému druhu.

To jsou ta místa, ty úrovně, ve kterých se ještě musíte pohybovat po své pozemské smrti, ještě **před** tím, než můžete vstoupit do jemnohmotnosti. To nejhrubší, pozemské, co ještě lpí na vaší duši, se zde odloučí a zůstane tu. Ani zrnko z toho nemůžete vzít s sebou do jemnohmotnosti. Zadržovalo by vás to, dokud by to neodpadlo, tedy dokud by to nebylo vámi v poznání vyžito.

Tak musí duše po pozemské smrti zvolna putovat dál, stupeň za stupněm, tedy šplhat od úrovně k úrovni v trvalém poznávání skrze vlastní prožitek toho, co si vyzískala.

Namáhavou je cesta, pokud vám bytostní museli stavět temná nebo kalná místa, podle vašeho chtění zde na zemi. Vy sami k tomu vždy dáváte podnět. —

Nyní víte, co a jak malí bytostní působí pro vás pod vašim vlivem: Tak je tomu v zákoně vzájemného působení! Malí bytostní tkají tím váš osud! Oni jsou malými tkalci, kteří pracují pro vás,

protože vždy tkají jen **tak**, jak **vy** chcete skrze své vnitřní citění, stejně tak skrze své myšlení a také své jednání!

Avšak přesto nejsou ve vašich službách! —

Jsou jen tři druhy takovýchto bytostných, které jsou při tom zaměstnány. Jeden druh tká všechna vlákna vašeho citění, druhý druh vlákna vašeho myšlení a třetí druh vlákna vašich činů.

Není to snad jen **jedna** tkanina, nýbrž tři; jsou však spolu spojeny a také opět připojeny ještě k mnohým jiným tkaninám. Celé vojsko je při tom v činnosti. A tato vlákna mají barvy podle svého druhu. Avšak tak daleko nesmím při vysvětlování vůbec ještě jít, jinak bychom došli k věcem pro vás ještě nepochopitelným a nenašli bychom nikdy konce. Tím byste si nemohli udržet žádný jasný obraz.

Zůstaňme tedy prozatím ještě u jednotlivce. Od něj vychází kromě jiných věcí **tři** tkaniny různých druhů, protože jeho citění není vždy stejné s myšlením a myšlení nemusí být vždy v přesném souladu s jeho jednáním! Kromě toho jsou vlákna citění zcela jiného druhu; neboť dosahují do jemnohmotnosti a do duchovna a **tam** jsou zakotvena, zatímco vlákna myšlení zůstávají **jen** v **jemné** hrubohmotnosti a **tam** se musí vyžít.

Vlákna jednání jsou však **ještě** hutnější a těžší, proto jsou zakotvena v nejbližším pozemském bytí, a musí být tedy po odloučení ze země proputována a vyžita **nejdříve**, před tím, než duše vůbec může pokračovat dál.

Ani vůbec netušíte, jak daleká je cesta tak mnohé duše, než dospěje teprve jen do jemnohmotnosti! Nemluvě při tom o

duchovnu.

To všechno nazývá člověk ve své povrchnosti krátce oním světem a je s tím, jak se zdá, také spokojen. Ve své lenosti hází všechno do jednoho pytle.

Mnoho duší je ještě dlouhý čas připoutáno k zemi, poněvadž lpí na vláknech, která jsou hustě a pevně zakotvena u této těžké hrubohmotnosti. Duše se z nich může vyprostit teprve tehdy, když se v nich prožitím osvobodila, to znamená, když v nuceném jejich proputování dospěla k poznání, že všechny tyto věci nemají vůbec tu hodnotu nebo důležitost, kterou jim přikládala, a že bylo nicotné a falešné pro ně kdysi na zemi promarnit tak mnoho času. Trvá to často velmi dlouho a je to mnohdy velmi hořké.

Mnoho duší bývá zatím opět přitahováno z těžké hrubohmotnosti, dochází zde opět znovu a znovu k pozemské inkarnaci, aniž mezitím dospěly do jemnohmotnosti. Musely zůstat v jemné hrubohmotnosti, poněvadž se odtamtud nemohly tak rychle uvolnit. Vlákna je tam držela příliš pevně. A nějaké vychytralé proklouznutí tam není možné.

Zde na zemi je pro člověka možné tak mnohé, co po svém odloučení již více nemůže. Visí pak pevněji v zákonech tohoto stvoření, všechno bezprostředně prožívá, aniž by to těžkopádná hrubohmotná schrána mezitím oddalovala. Pozemská schrána ve své hutné těžkopádnosti a nepropustnosti to **oddalovat** může, avšak nikdy tomu nemůže zabránit. Tím je tak mnohé pro vyrovnání jen odloženo, nikdy však zrušeno.

Čeká ho **všechno**, co člověk zde na zemi cítil a myslel, a

také přísně spravedlivé následky jeho konání.

Když člověk cítí, tak vznikají při tom rostoucí vlákna, která se jeví jako malé ze země klíčící osivo, přijaté a pěstované malými bytostnými. Jako v těžké hrubohmotnosti je při tom pleveli dána přesně stejná starostlivá péče jako ušlechtilým výhonkům. Rozvinou se a poprvé se zachytí na hranici jemné hrubohmotnosti, aby se pak mohla ubírat dál, do rukou jiného druhu bytostných, kteří je vedou skrze jemnohmotnost. Na její hranici opakuje se zachycení a další vedení do bytostného, z něhož pak dosáhnou do duchovna, kde se jim opět od jiného druhu bytostných dostane jejich konečného zakotvení.

Taková je cesta **dobrého** chtění, která vede **vzhůru**. Cesta špatného chtění vede stejným způsobem **dolů**.

Při každém zakotvení na hranicích ztrácí tato vlákna určitou vrstvu daného druhu, kterou nechávají zpět, aby mohla v jiném druhu pokračovat dál. Také to probíhá přesně podle zákona a příslušného druhu úrovně. A všechny tyto vývojové pochody jsou podřízeny činnosti bytostných!

Protože cit dobrého chtění má svůj původ v pohyblivosti **ducha**, jsou nesena tato vlákna také do duchovního. Vedou odtamtud k duši, nebo ji alespoň **drží**, pokud má ještě v jemnohmotnosti mnohé k prožití a odložení. Tím nemůže, pokud je mnohými takovými vlákny v duchovnu zakotvena, tak rychle klesnout a zřítit se jako duše, která na sobě nese jen vlákna z jemné hrubohmotnosti, poněvadž byla na zemi duchovně líná, poutala se jen na hrubohmotnost a považovala její požitky za jediné hodné úsilí.

Duše, která je tažena vlákny svého chtění, sama tato vlákna vidí právě tak málo jako člověk zde na zemi, protože jsou vždy o něco jemnějšího uzpůsobení než nejzevnější schrána, ve které se duše právě ještě pohybuje. Avšak v okamžiku, kdy tato schrána dosáhne skrze prožití v poznání stejné jemnosti jako nejhutnější mezi ještě existujícími vlákny, a tím by je ve stejnorodosti vnější schrány mohla vidět, odpadnou tato jako již vyřešená, takže skutečné spatření takovýchto vláken s nimi spojenou duší nikdy nenastane. —

Tak stojí tito malí bytostní **pozemsky** myšleno ve službách lidského ducha, protože řídí podle druhu vědomého nebo nevědomého chtění lidí jeho provedení, a přece ve skutečnosti jednají jen podle vůle Boží, jejíž zákony tak naplňují!

V této činnosti spočívá vliv skrze lidského ducha tedy jen **zdánlivě**. Rozdíl se ukazuje pouze v tom, ze které strany je to pozorováno.

Když jsem v přednáškách o vzájemném působení kdysi hovořil o vláknech, která od vás vychází, jsou odpuzována a přitahována, tak jste obrazně před sebou viděli doposud asi jen spleť vláken. Nešlo však přijmout to, že by tato vlákna sama běžela dál stejně jako nějací červi, nýbrž musela procházet rukama, být vedena, přičemž tyto ruce patří takto působícím malým bytostným, o nichž jste doposud nemohli ještě nic vědět.

Nyní však před vámi stojí živoucí obraz. Představte si, že jste trvale obklopeni těmito bytostnými, kteří vás pozorují, ihned přijímají každé vlákno a vedou je tam, kam patří. Avšak nejen to, nýbrž je i zakotví a pečují o něj až do vzejití setby, ba až k rozkvětu a plodům, přesně tak, jako jsou zde v těžké

hrubohmotnosti bytostnými ošetřovaná všechna semena, až z nich pak nakonec můžete mít plody.

Je to stejný základní zákon, stejné působení, jen provedené jiným druhem bytostných, kteří, jak bychom pozemsky řekli, jsou v tom specialisty. A tak proniká celé stvoření stejné tkaní, stejné působení setby, vzejití, vzrůstu, rozkvětu a přinášení plodů pod dohledem a péčí bytostných pro **všechno**, lhostejno, co a jakého druhu to je. Pro každý druh je zde také bytostné působení a bez bytostného působení nebyly by zase dány žádné druhy.

Tak povstalo působením bytostných z popudu nízkého chtění lidí v zakotvení z toho vzniklých vláken také takzvané peklo. Vláknata špatného chtění přišla tam k zakotvení, vzrůstu, rozkvětu a přinesla nakonec také odpovídající ovoce, které museli přijímat **ti** lidé, kteří setbu zplodili.

Proto vládne v těchto nížinách stravující chlípnost se svým odpovídajícím prostředím, vraždychtivost, rozepře a všechny nešvary lidských vášní. Všechno však vzniká skrze stejný zákon, v jehož splnění malí bytostní formují i pohádkovou **krásu** světlejších říší! —

Tak dávám nyní před vámi ze stvoření vyvstat obraz za obrazem, až dostanete jednotný, velký přehled, který vás nenechá nikdy zakolísat na vašich cestách a nenechá vás zbloudit, poněvadž pak budete vědoucí. Avšak musel by se ukázat jako již od základu zcela zkažený a zavrženíhodný ten, kdo by **pak** ještě svou cestu **nechtěl** řídit ke světlým výšinám.